

Откъс

* * *

Топанга каньон, Калифорния

12 януари, Годината на Железния тигър

Лама Йеше и Лама Лобсанг

манастир „Дордже Йидам“

Дарамсала, Индия

Почитаеми братя,

През нощта на миналия петък вкусих сладостта на една от дребните житейски радости.

В събота ме простреляха.

Питам се дали е възможно да имам някаква непоносимост към положителните неща, които се случват в живота ми.

А може би просто трябва да обръщам по-голямо внимание на случващото се около мен, а не само на вътрешния си свят.

Вероятно ще ви се стори странно, но реших да върна някои правила в живота си – но не онези, от свещените писания, на които така умело се противопоставях по време на престоя си в манастира, а житейски правила, добити от мои лични преживявания, без значение дали са били унижителни, вълнуващи или болезнени.

Правило номер едно гласи: ако си отворен към познанието, ще получиш житейските си уроци леко и нежно, като гъделичкане с перо. Но ако се

съпротивляваш, ако упорито отстояваш правотата си на всяка цена, вместо да научиш урока си, ако не обръщаш внимание на гъделичкането, на сръчкванията, на знаците – тряс! – удар с ковашки чук. Или в този случай – куршум от автоматичен пистолет, 45-и калибър.

Истината е, че болката от одраскването бе незначителна в сравнение с мъчителната несигурност, провокирана от близката ми среща със смъртта. Почувствах се изгубен и засипан с въпроси, на които не можех да намеря отговор. Но когато прогледнах и видях изход в задънената улица, започнах да изпитвам благодарност към Леон – клетото, заблудено същество, което натисна спусъка.

Но уплаших Бил и много съжалявам за това. Никога не съм го виждал толкова блед и измъчен, с помътнели от страх очи. Каза ми, че когато чул изстрела и ме открил проснат на пода, ме помислил за мъртъв.

Оказа се, че действително съм бил мъртъв, само че не в онзи смисъл, който имаше предвид Бил.

Вие двамата ме познавате най-добре и сте наясно, че още от юношеските ми години, когато четях купища забранени детективски романи на свещ в спалното ни помещение, съм мечтал само за едно: да бъда съвременното въплъщение на Шерлок Холмс. Така че когато преди пет години успях да стана полицейски детектив, реших, че животът ми е идеално подреден в луксозна опаковка с красива панделка отгоре. Но напоследък реализмът в работата ми за полицейското управление на Лос Анджелис все повече ме притиска и задушават. Едва дишам.

Някои полицаи нямат нищо против да прекарват времето си в драскане по бумажки и даване на свидетелски показания в съда. Предпочитат да търпят атаки от адвокатите на защитата, отколкото да сноват по улиците на широкия свят и да преследват истински престъпници. Аз не съм от тях. Аз обичам динамиката. Прекарах достатъчно години седнал с кръстосани крака и затворени очи в тесни помещения, където нямаше нищичко, което би могло да застраши реалността. И нереалността, впрочем.

Не го приемайте като обида.

Работата е там, че всяка минута, която прекарвам в съда или закотвен на бюрото си, е изгубено време, в което не съм навън да преследвам лоши хора, а

именно в това – доколкото ми е известно – е смисълът на тази професия. През последните две години броят на часовете, в които съм вършил същинска полицейска работа, значително намалява, а напоследък ми се събират не повече от петнайсетина часа седмично извън сградата на управлението, и то ако имам късмет.

Горкият Бил е напълно наясно с моето недоволство. Налага му се да търпи непрекъснатите ми оплаквания относно документацията, политиката, безкрайните бюрократични спънки и наредби, които отнемат цялото удоволствие от работата. Да, на монасите също им се налага да спазват куп правила, но поне там, където сте вие, целта е освобождаване от страданието, а не трупане на все повече болка и огорчение.

За пореден път ми се наложи да направя компромис. И го направих. Отново.

Всичко свърши. Вече не съм ченге.

Е, време е да тръгвам. Танк се е вторачил съсредоточено в празната си купичка за храна. Моля се и за двама и ви пожелавам всичко най-добро, както винаги. Предайте на Кийно искрените ми поздравления по повод назначаването му за игумен. Кажете му, че съм добре. Кажете и на баща ми. Ако изобщо попита.